Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
(Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκαήμερα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθεῖν παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὴ 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΜΠΛΗΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαΐου 1923 | Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 23

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἐπιστροφὴ

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ποὺ ἡ μικρὴ Νταίζη μεγάλωνε στὴ σκιὰ τῶν ψηλῶν τοίχων τοῦ Πύργου κι' ἡ δυστυχισμένη λαίδη Διάνα ζοῦσε χωρὶς τὸ λαγικό της, τί νἄχε ἀπογίνει ἄραγε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον;

Ἡ εἴδηση τοῦ ναυαγίου τοῦ *Λεβιάθαν* εἶχε διαδοθεῖ στὴν Ἀγγλία καὶ μάλιστα εἶχαν βρεθεῖ στὶς ἀκτὲς καὶ ναυάγια· γιὰ τὸ πλήρωμα ὅμως τοῦ πλοίου δὲν εἶχε ἔρθει καμμιὰ εἴδηση.

Ὡστόσο δὲν εἶχαν χαθεῖ ὅλοι· τὸ πλοῖο τὸ εἶχαν βυθίσει ὁλλανδοὶ πειρατὲς καὶ τοὺς ἐπιβάτες τοὺς εἶχαν πάρει αἰχμάλωτους. Ἀπ' αὐτοὺς ἄλλοι πέθαναν ἀπὸ τραύματα ἢ κακουχίες, κι' ἄλλοι πουλήθηκαν σκλάβοι στὴν Τουρκία.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους ἦταν κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Ἡ γερή του κράση μπόρεσε ν' ἀνθέξει σ' ὅλα τὰ βάσανα, κι' ἡ ψυχική του δύναμη δὲν ἐνικήθηκε ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν πειρατῶν. Ἀκόμα κι' ὅταν ἦταν νηστικὸς καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴ δουλειά, δὲν καταδεχόταν νὰ παραπονεθεῖ.

Τὶς λίγες στιγμές, ποὺ ἔμενε μόνος του καὶ ἥσυχος, κοίταζε τὸ πολύτιμο μενταγιόνι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ γυναίκα του, τὸ μόνο ἐνθύμιο τῆς εὐτυχισμένης του ζωῆς. Συλλογιζόταν τότε τὸ σπίτι του, τὴ γυναῖκα του, τὸ μικρό του κοριτσάκι κι' ἡ ἀνάμνησή τους τοῦδινε δυνάμεις καὶ νέο θάρρος. Ὅλα θὰ τὰ ὑπόμενε, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσει μιὰ μέρα νὰ ξαναϊδεῖ ὅ,τι ἀγαποῦσε!

Ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς καρτερίας του δὲν ἄργησε νἀρθεῖ. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ δούλευε στὸ λιμάνι, τὸν πλησίασ' ἕνας ἄγγλος καλόγερος. Γενναιόδωροι ἄγγλοι τὸν εἶχαν ἐπιφορτίσει νὰ ἐξαγοράσει μὲ ἔξοδά τους χριστιανοὺς σκλάβους.

Ἡ ἱστορία τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον συγκίνησε τὸν καλόγερο καὶ πῆγε ἀμέσως νὰ βρεῖ τὸν ἀφέντη του γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσει.

Ὁ Τοῦρκος ζητοῦσε πάρα πολλὰ γιὰ νὰ πουλήσει τὸν σκλάβο αὐτό, ποὺ τοῦ δούλευε σὰ σκυλί. Τέλος ὅμως ἡ συμφωνία ἔκλεισε κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον βρέθηκε πάλι σ' ἕνα πλοῖο, ποὺ ἔμελλε νὰ τὸν ξαναφέρει στὴν πατρίδα του.

«Τὸν πλησίασε ἕνας ἄγγλος καλόγερος...»
(Σελ. 185, στ. β'.)

Δέκα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε καὶ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὰ τρομερὰ γεγονότα ποὺ ἀνατάτωσαν τὸν τόπο του. Μέσα στὸ πλοῖο ἔμαθε γιὰ πρώτη φορά, ὅτι ἡ Ἀγγλία σπάραζε μέσα σ' ἐμφύλιο πόλεμο, ὅτι ὁ βασιλιὰς Κάρολος ὁ Α' εἶχε ἀποκεφαλιστεῖ κι' ὅτι ὁ διωγμένος διάδοχός του Κάρολος ὁ Β' πολεμοῦσε τώρα νὰ πάρει πάλι τὸ στέμμα του.

Τί νὰ εἶχαν γίνει ἄραγε ἡ λαίδη Διάνα κι' ἡ Νταίζη μέσα στὸ γενικὸ ἀναστάτωμα; Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἔβαζε στὸν ἑαυτό του αὐτὸ τὸ ἐρώτημα μὲ ἀγωνία. Τοῦ ἔλεγαν ὅτι κοντὰ στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ εἶχαν γίνει ἄγριες μάχες κι' ὅτι ὁ λεγόμενος Πύργος τοῦ Δούβρου εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κρόμβελ.

Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ Δοῦβρο, βρῆκε ἀμέσως ἕν' ἄλογο καὶ πέρασε γρήγορα τὸ δρόμο, ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὴν κατοικία του.

Σὲ λίγο, τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ πρόβαλε στὸν ὁρίζοντα. Ἡ καρδιὰ τοῦ λόρδου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατά, ὅταν εἶδε ὅτι ὅλα τὰ παράθυρά του ἦταν θεόκλειστα. Θεέ μου, τί ἔμελλε νὰ μάθει, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνων ἀπουσία;

Τρέμοντας κατέβηκε ἀπ' τ' ἄλογό του καὶ χτύπησε μὲ τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του τὴ βαρειὰ σιδερόφραχτη πόρτα...

Ἄκουσ' ἕνα συρτὸ περπάτημα, οἱ σύρτες τραβήχτηκαν, τὸ θυρόφυλλο μισάνοιξε δισταχτικὰ καὶ πρόβαλλε ἕνα γκρίζο κεφάλι: ἦταν ὁ Πέρσου, ὁ παλιὸς θυρωρὸς τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ.

Μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν ἐπισκέπτη, ἄφησε μιὰ κραυγὴ γεμάτη χαρὰ κ' ἔκπληξη:

—Ἄ, Μυλόρδε! Εἶναι δυνατό: Ἐμεῖς σᾶς θαρρούσαμε πεθαμένο!

Καὶ πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἔτρεμε ὁλόκληρος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσει τὰ δάκρυά του.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, καλέ μου Πέρσου, ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δί-

νοντας τὸ χέρι του στὸ γέρο, ποὺ τὸ γέμισε φιλιά. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ γὼ δὲν ξέρω πῶς γλύτωσα. Ἀργότερα θὰ σοῦ τὰ ἐξιστορήσω· τώρα λέγε μου γρήγορα: εἶναι καλὰ ἡ Λαίδη κι' ἡ κόρη μου;

Καὶ βλέποντας πῶς ὁ γέρος ὑπηρέτης χλώμιασε, ξαναρώτησε:

— Βλέπω κλειστὰ τὰ παράθυρα. Μήπως δὲν εἶναι μέσα;

—Ὄχι. μυλόρδε, ὄχι! εἶπε ὁ Πέρσου μὲ ἀλλαγμένη τὴ φωνή. Ἡ μυλαίδη δὲν εἶναι μέσα.

— Μὰ ποῦ εἶναι λοιπόν; Μήπως τοὺς ἔτυχε τίποτα κακό; Μίλησέ μου, Πέρσου, μίλησε γρήγορα! Βλέπεις πόσο εἶμαι ἀνυπόμονος.

—Ἂν ὁ μυλόρδος ἤθελε νὰ περάσει καὶ νὰ καθίσει ἕνα λεπτό, θὰ ἦταν καλύτερα. Νὰ μπορέσω ἔτσι νὰ διηγηθῶ ὅ,τι ἔγινε ἐδῶ ὅταν ἔλειπε στὰ ξένα. Δέκα χρόνια, μυλόρδε, μιὰ ὁλόκληρη ζωή! Ἔρχονται καὶ φεύγουν ἄνθρωποι, μέσα σὲ δέκα χρόνια! Καὶ καμμιὰ φορά, δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς ὅπως τἄφισε...

Ὁ γέρο-Πέρσου σταμάτησε γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸν ἱδρῶτα ποὺ τοῦ μούσκευε τὸ μέτωπο, γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ πεῖ τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο. Ὁ λόρδος κατάλαβε ὅτι ἔμελλε ν' ἀκούσει κάτι κακό. Χλώμιασε, τὰ γόνατά του λύγησαν κι' ἔπεσε σ' ἕνα μπάγκο ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ σπιτάκι τοῦ θυρωροῦ.

— Πέθαναν; ρώτησε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

—Ὄχι, ὄχι, μυλόρδε! Δηλαδὴ ὄχι ἡ μυλαίδη!

—Ὥστε, ἡ Νταιζούλα μου... Ἀ, ἡ μικρή μου, ἡ χρυσή μου Νταιζούλα...

Κι' ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἔκρυψε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του.

— Πῶς πέθανε. Πέρσου, πές μου πῶς πέθανε;

— Θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα, μυλόρδε, εἶπε ὁ γέρος ὑπηρέτης, κλαίγοντας κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τὸν πατέρα.

Καὶ τότε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγαθοῦ γέρου τὰ τραγικὰ γεγονότα, ποὺ εἶχαν ρημάξει τὸ σπίτι του. Πῶς εἶχε ἐξαφανισθεῖ ἡ Νταίζη καὶ πῶς ἡ Λαίδη Διάνα εἶχε χάσει τὸ λογικό της.

Τὸ τελευταῖο χτύπημα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸν λόρδον Ἐρλιγτον.

— Τρελλάθηκε; τρελλάθηκε! φώναξε. Τὸ καταλαβαίνω. Αὐτὴ τὴ λάτρευε τὴ Νταιζούλα μας... Κι' ὕστερα τί ἔγινε, Πέρσου; Ἐξακολούθησε, σὲ παρακαλῶ.

—Ὕστερα, μυλόρδε, ἦταν μιὰ λύπη νὰ βλέπουμε τὴ λαίδη, ποὺ τὴ λατρεύαμε ὅλοι σὰ θεά μας. Δὲ γνώριζε κανέναν πιὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν παπά.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

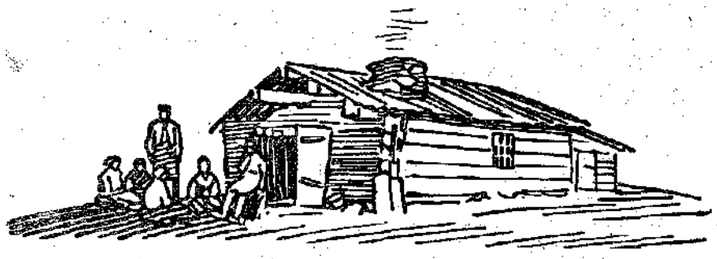

Ὁ Κλέμεντ μὲ τοὺς χωριάτες ἀπέξω ἀπὸ τὴν καλύβα.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ καρβουνιασμένα δέντρα εἶχαν κοπεῖ καὶ κεῖ ποὺ ἡ φωτιὰ εἶχε εἰσχωρήσει μέσ' στὸ δάσος ποὺ κατόρθωσαν νὰ σώσουν, σιγὰ-σιγὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φυτρώνουν νέα δέντρα. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως τμῆμα βρισκόταν γυμνὸ κι' ἔρημο. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὶς πέτρες, ἦταν ἀκόμη μερικὰ κούτσουρα ποὺ ἔδειχναν ὅτι σ' αὐτὴ τὴ θέση βρισκόταν ἄλλοτε ἕνα θαυμάσιο μεγάλο δάσος, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν φύτρωναν νέοι βλαστοὶ ἀπὸ τὸ χῶμα.

Οἱ ἄνθρωποι παραξενεύονταν πολὺ ποὺ ἀργοῦσε τόσο νὰ σκεπάσῃ πάλι ἡ πρασινάδα τὸ καμμένο δάσος. Ξεχνοῦσαν ὅμως πῶς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε γίνει ἡ πυρκαϊά, ἡ γῆ ξεράθηκε ἐντελῶς. Ὄχι μόνον εἶχαν καεῖ τὰ δέντρα κι' εἶχαν ἐξαφανισθεῖ ὅλα τὰ φυτὰ ποὺ βρίσκονταν στὸ δάσος, ἀλλ' ἀκόμα καὶ τὸ χῶμα εἶχε ξεραθεῖ τόσο ἀπ' τὴν φωτιὰ ποὺ εἶχε γίνει σὰ στάχτη. Κάθε ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε, τὸ σήκωνε καὶ τὸ στριφογύριζε ψηλά. Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη τὴ μεριὰ τὴν ἔπιανε πολὺ ὁ ἄνεμος, σὲ λίγο ἡ ράχη ἔμεινε γυμνὴ ἀπὸ χῶμα, γεμάτη βράχους καὶ πέτρες. Ἡ βροχὴ ἔκανε κι' ἐκείνη τὸ μέρος της γιὰ νὰ κυλήσῃ τὸ χῶμα παρακάτω· κι' ἀφοῦ ἐπὶ δέκα χρονια ὁ ἄνεμος καὶ τὸ νερὸ κάνανε ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ ξεγυμνώσουν τὸ βουνό, κατάφεραν ὥστε ἡ πλαγιὰ ἐκείνη νὰ φαίνεται τώρα τόσο ξερὴ καὶ ἄγρια, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ κανεὶς ὅτι ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ γεμίσῃ πάλι πρασινάδα.

Ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ δάσους.

Μιὰ μέρα ὅμως, στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ καμμένο δάσος, μαζεύτηκαν στὸ σχολεῖο. Κάθε παιδὶ κρατοῦσε μιὰ ἀξίνα ἢ ἕνα σκεπάρνι στὸν ὦμο του, κι' ἕνα καλαθάκι μὲ τρόφιμα στὸ χέρι του. Κι' ὅταν μαζεύτηκαν ὅλα τὰ παιδιά, ξεκίνησαν κατὰ τὸ δάσος. Μπροστά τους εἶχαν τὴ σημαία, οἱ δάσκαλοι κι' οἱ δασκάλες πήγαιναν κοντά τους, κι' ἀπὸ πίσω τους ἐρχόνταν δυὸ-τρεῖς δασοφύλακες μ' ἕνα ἄλογο ποὺ ἦταν φορτωμένο μ' ἕνα σωρὸ ἐλατάκια καὶ πευκάκια.

Σὲ κάμποση ὥρα τὰ παιδιὰ ἔφθασαν στὸ καμμένο δάσος. Οἱ βράχοι ἦταν ἐντελῶς γυμνοὶ χωρὶς κανένα χορταράκι. Κι' ἄξαφνα φάνηκε σὰ νὰ ζωντάνεψε ἡ πλαγιὰ μόλις σκορπίστηκαν ἐπάνω της τὰ εὔθυμα παιδάκια. Ἦταν κάτι τὸ ὄμορφο καὶ τὸ χαρούμενο, τὸ δροσερὸ καὶ τὸ νέο. Ἴσως νὰ μποροῦσαν τὰ παιδάκια νὰ βοηθήσουν σὲ τίποτε τὸ γυμνὸ κι' ἔρημο βουνό.

Κι' ἀλήθεια, μόλις τὰ παιδιὰ κάθησαν καὶ ξεκουράστηκαν κι' ἔφαγαν, πιάσανε ἀμέσως στὰ χέρια τὰ σκερπάνια κι' ἄρχισαν νὰ δουλεύουν. Οἱ δασοφύλακες τοὺς ἔδειχναν πῶς ἔπρεπε νὰ κάνουν καὶ κάθε παιδὶ φύτευε ὅπου ὑπῆρχε ἔστω καὶ μιὰ χούφτα χῶμα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἐλατάκι.

Ἐνῶ τὰ παιδιὰ φύτευαν, οἱ δάσκαλοι τοὺς ἔλεγαν ὅτι αὐτὰ τὰ μικρὰ φυτὰ ποὺ ἔχωναν τώρα στὴ γῆ, θὰ συγκρατοῦσαν τὸ χῶμα ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὸ σηκώνῃ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ τὸ παρασύρῃ ἡ βροχή. Καὶ δὲν ἦταν μόνον αὐτό· ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ θὰ μαζευόταν καινούργιο χῶμα καὶ σ' αὐτὸ θὰ πέφταν σπόροι καὶ σὲ λίγα χρόνια ἐδῶ ποὺ δὲν ἦταν τώρα παρὰ μονάχα γυμνοὶ βράχοι, θὰ φύτρωναν χορτάρια κι' ἀγριολούλουδα. Καὶ τὰ μικρὰ δεντράκια ποὺ φύτευαν τώρα, θὰ γίνονταν μεγάλα δέντρα μὲ πυκνὴ σκιὰ καὶ μάλιστα, ὅταν περνοῦσαν κάμποσα χρόνια, θἄκαναν ἀπ' αὐτὰ δοκάρια γιὰ τὰ σπίτια καὶ τὰ καράβια.

Ἂν ὅμως τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν ἔρθει τώρα ποὺ βρισκόταν ἀκόμη λίγο χῶμα μέσ' στὶς πέτρες, ὁ ἄνεμος κι' ἡ βροχὴ θὰ εἶχαν τελειώσει τὴ δουλειά τους καὶ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξαναφυτρώσῃ τίποτα ἐδῶ.

— Ναὶ βέβαια, κάναμε πολὺ καλὰ ποὺ ἤρθαμε, εἶπαν τὰ παιδιά, ἦταν ἡ τελευταία ὥρα.

Καὶ τὰ παιδιὰ φύτευαν μὲ ὅση χαρὰ σπέρνει ὁ γεωργὸς κι' ἀκόμα πε-

ρισσότερη. Γιατὶ ἀπὸ τὴ δουλειὰ ποὺ ἔκαναν αὐτά, δὲν θἄβγαιναν ἐφήμερα χορτάρια, ἀλλὰ μεγάλα δέντρα μὲ ψηλοὺς κορμοὺς καὶ μακρυὰ κλαδιά. Αὐτὸ ποὺ ἔκαναν δὲν θὰ κρατοῦσε μόνο ἕνα καλοκαίρι, ἀλλὰ χρόνια πολλά. Κι' ἔπειτα θὰ ἦταν κι' ἕνα πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ βλέπαν οἱ ἀπόγονοί τους καὶ θὰ τὄχαν γιὰ παράδειγμα. Τὸ γυμνὸ κι' ἔρημο βουνὸ ποὺ εἶχαν βρεῖ, τὸ μεταμόρφωσαν σ' ἕνα ὡραῖο δάσος. Μποροῦσε νὰ γίνῃ ὡραιότερο καὶ διδακτικώτερο παράδειγμα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Μιὰ μέρα στὸ Χαίλσιγκενλαντ

Πέμπτη, 46 Ἰουνίου

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Νίλς πετοῦσε καθισμένος στὴν ράχη τοῦ ἀετοῦ, πάνω ἀπὸ τὸ Χαίλσιγκενλαντ. Ἦταν μιὰ ψηλὴ κι' ὀρεινὴ χώρα· ἀλλ' ἀνάμεσα στὰ βουνὰ τραβοῦσε μιὰ καταπράσινη γελαστὴ πεδιάδα, καὶ ἀπ' αὐτὴν βγαίνανε πιὸ μικρὲς καὶ πιὸ στενὲς κοιλάδες ποὺ χώνονταν μέσα στὰ βουνά.

Ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα, ξεπρόβαλλαν πρόσχαρα σπιτάκια καὶ αὐλές.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΑΘΑΙΝΕΙ

Ὁ περίφημος παπα-Βούλγαρης τῆς Κερκύρας, ποὺ πέθανε τελευταῖα στὴ Γαλλία, — λόγιος, ποιητής, ἐξυπνότατος ἄνθρωπος καὶ τέλειος τζέντλεμαν, —συνήθιζε, ὅταν ταξίδευε στὴν Εὐρώπη, νὰ φορῇ πολιτικά. Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὅμως μπαρκαριζόταν μὲ τὰ παπαδίστικα κι' ἄλλαζε φορεσιὰ στὸ βαπόρι.

Μιὰ φορά, ὅταν ἦταν νέος, μπαρκαρίστηκε γιὰ τὸ Μπρίντιζι. Μία νέα Ἀθηναία, μεγάπλουτη μὰ καὶ προληπτικὴ φαίνεται, ποὺ στεκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὴν κουπαστή, εἶδε νἀνεβαίνῃ στὸ βαπόρι ἕνας παπάς. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν πολυπροσέξῃ, γύρισε κι' εἶπε στὴν παρέα της δυνατά:

— Παπά θἄχουμε συνταξιδιώτη; ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ πνιγμό!..

Τἄκουσε ὁ παπα-Βούλγαρης, μὰ δὲν ἔδειξε τίποτα. Ἔπειτα χάθηκε ὡς τὴν ὥρα τοῦ γεύματος. Κι' ἡ νέα, στὸ τραπέζι, βρέθηκε κατὰ σύμπτωση δίπλα σ' ἕναν ὡραῖο, εὐγενικότατο νέον ἄντρα, πολὺ καλοντυμένο, ὁμιλητικὸ καὶ περιποιητικό, ποὺ τὴν κατεμάγεψε. Καὶ τόσο πολύ, ποὺ δὲν τὸν ἄφινε πιὰ ἀπὸ κοντὰ καί, πρὶν νὰ φθάσῃ τὸ βαπόρι στὸ Μπρίντιζι, τοῦ ἐπρότεινε ὀρθὰ-κοφτὰ γάμο.

—Ὦ, δεσποινίς! ἀπόρησε τάχα ἐκεῖνος· μὰ εἶναι δυνατό;.. Πρωτύτερα σεῖς φοβηθήκατε νὰ κάμετε μαζί μου ἕνα τόσο δὰ μικρὸ ταξιδάκι· καὶ μοῦ προτείνετε τώρα ὁλόκληρο τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς;..

— Πῶς; ψιθύρισε ἡ νέα· δὲν καταλαβαίνω...

— Θὰ καταλάβετε ἀμέσως: εἶμαι ὁ παπὰς ποὺ εἴδατε τὸ πρωὶ νὰ μπαρκάρεται καὶ κάτι εἴπατε... θυμᾶστε;..

Ποιὸς ἔμεινε κόκκαλο;—Ὄχι βέβαια ὁ παπα-Βούλγαρης, ποὺ γελοῦσε τώρα μὲ τὴν καρδιά του... Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΒ.'

Ἦλθε ἡ ὥρα, παιδιά μου, νὰ σᾶς πῶ ποῦ πῆγαν καὶ τί ἔκαναν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, ἀφοῦ ἔφυγαν σὰν τὶς κλέφτρες ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς θειᾶς τους.

Εἶχαν κι' ἄλλη μιὰ θειά, πιὸ μακρινή, τὴν κυρία Τερψιχόρη. Αὐτὴ καθόταν σ' ἄλλη γειτονειά, κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ κοντὰ στὸ Β' Δημοτικὸ Σχολεῖο τῶν Κοριτσιῶν, ὅπου ἦταν δασκάλισσα. Ἄντρα δὲν εἶχε. Μόνο ἕναν ἡλικιωμένο ἀδελφό, τὸν κ. Δημοσθένη, ποὺ ἦταν εἰρηνοδίκης.

Σ' αὐτῆς λοιπὸν τῆς θειᾶς τὸ σπίτι κατέφυγαν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, καὶ μὲ τὰ κλάμματα, τῆς εἶπαν πῶς «γιὰ μιὰ μικρὴ παρακοὴ» ἡ κακιὰ θειά Εὐ-

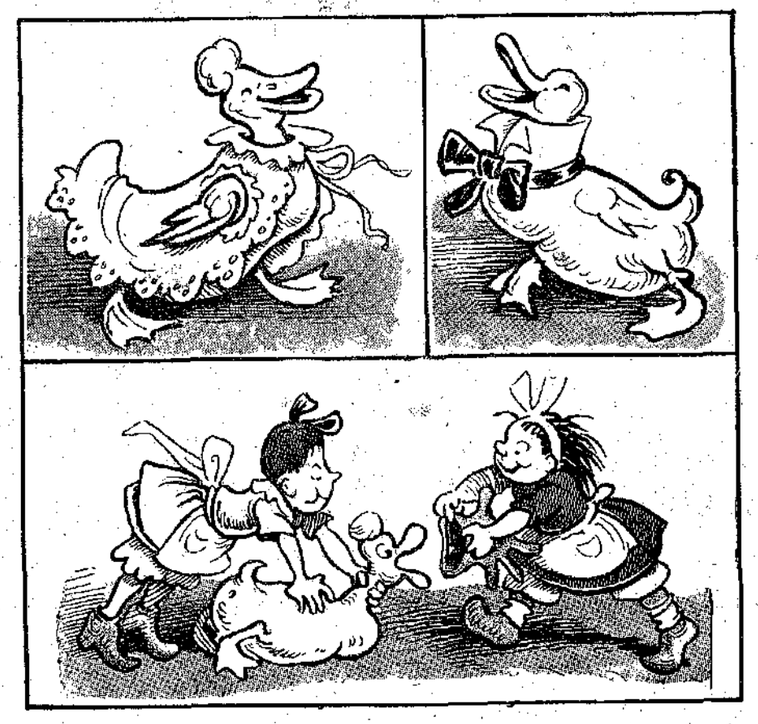

λαλία ἤθελε νὰ τὶς κρεμάσῃ ἀπὸ τὴ γλῶσσα! Τὸ κατάλαβε ἡ κυρία Τερψιχόρη πῶς κάτι μεγάλο κακὸ θἄχαν κάνει. Τὶς λυπήθηκε ὅμως, τὶς κράτησε καὶ τὶς ὑποσχέθηκε πῶς τὴν Κυριακή, ἂν ἦταν φρόνιμες, θὰ τὶς ἔπαιρνε νὰ πᾶνε μαζὶ στὴ θειά - Εὐλαλία καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τὶς συχωρέσῃ.

Ἔ, δὲν πρόφτασε νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ ἡ καλὴ θειὰ Τερψιχόρη. Γιατὶ μόνο τὴν πρώτη μέρα ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα κάθησαν φρόνιμες. Πῆγαν μάλιστα καὶ στὸ σχολειό. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἄρχισαν τὰ δικά τους. Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἔκαμαν τὶς ἄρωστες καὶ κάθησαν στὸ σπίτι. Κι' ἀφοῦ ἔφυγαν ἡ κυρία Τερψιχόρη κι' ὁ κ. Δημοσθένης, οἱ καλές σου ἔπασαν τὴν πάπια τῆς αὐλῆς καὶ τὴν ἔντυσαν κυρία, ἔπασαν καὶ τὸν πάπιο καὶ τὸν ἔντυσαν κύριο.

Αὐτὰ βέβαια δὲν ἦταν τόσο φοβερά, οὔτε μποροῦσε νἄχουν πολὺ κακὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ ἔξαφνα τῆς Ρήνας τῆς ἦρθε μι' ἄλλη ἰδέα ποὺ κι' ἡ Μαρίνα τὴ βρῆκε περίφημη: Νὰ φορέσουν τῆς πάπιας, ἢ καλύτερα νὰ χώσουν τὸ κεφάλι της μέσα σ' ἕνα μεγάλο μάλλινο γάντι τοῦ κ. Δημοσθένη, καὶ νὰ τὸ κουμπώσουν στὸ λαιμό της!!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΕΓΑΛΟΣ καὶ φοβερὸς σεισμὸς ποὺ καταγκρέμισε τὴν Κόρινθο, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα δὲν εἶχε παρὰ ἕναν ἀντίκτυπο τόσο ἀδύνατο, ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι,—ὅσοι π. χ. ἔτυχε νὰ περπατοῦν,—δὲν τὸν ἔνοιωσαν καθόλου. Οἱ ἄλλοι ὅμως ποὺ τὸν ἔνοιωσαν, κατατρόμαξαν. Καὶ μερικοὶ τόσο πολύ, ὥστε ἔβγαλαν τὶς φωνὲς καὶ πῆραν τοὺς δρόμους. Ἦταν ἀστεῖο, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὸν τὸν πανικὸ μὲ τὸ τίποτα. Κι' ἀκόμα πιὸ ἀστεῖο γιὰ τοὺς συνειθισμένους ἀπὸ σεισμούς, ὅπως εἶναι ὅσοι ἔζησαν σὲ σεισμόπαθα μέρη, Ζάκυνθο, Πελοπόννησο, μερικὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, Πόλη καὶ καθεξῆς.

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Ὁ Σεισμὸς εἶν' ἕνα πρᾶγμα, ποὺ φοβίζει ἀκόμα καὶ . . . ἡ σκιά του. Ὅταν αἰσθάνεται κανεὶς νὰ τρέμει ἔτσι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, νὰ χορεύῃ, νὰ κυματίζῃ σὰ *θάλασσα ὅ,τι πιὸ στερεό, πιὸ ἀτράνταχτο* γνωρίζει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο,—τὴ γῆ,— χάνει τὴν ἐμπιστοσύνη του σὲ κάθε τί καὶ νομίζει πὼς δὲν ἔχει πιὰ οὔτε ἀσφάλεια οὔτε καταφυγή. Τὸ λίγο δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸ νἀλαλιάσῃ. Ἔπειτα, γιατὶ τὸ λίγο δὲν θὰ γίνῃ τὴν ἄλλη ὥρα πολύ; Ποιὸς ἐγγυᾶται πὼς ἡ γῆ δὲν θὰ σεισθῇ δυνατότερα, καὶ πὼς τὰ σπίτια αὐτὰ ποὺ μόλις τρέμουν τώρα, δὲν θὰ σωριασθοῦν; Καμμιὰ ὑπόσχεση δὲν ἔδωσε ὁ Θεὸς σὲ κανένα, μὲ καμμιὰ χώρα δὲν ἔκανε συνθήκη. Κι' οὔτε πρόγνωση ὑπάρχει, οὔτε προφύλαξη!

Γιατὶ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ κανένας; Νὰ φεύγῃ; Δὲν προφταίνει πάντα. Νὰ κάθεται σὲ ξύλινο σπίτι, ἀντισεισμικό; Γιὰ μεγάλους σεισμοὺς δὲν ὑπάρχουν ἀντισεισμικὰ σπίτια. Οὔτε μιὰ μεγάλη πόλη μπορεῖ νὰ ποτελῆται ἀπὸ χαμηλὰ ἰσόγεια. Ἔπειπα τὰ ξύλινα καίγονται εὔκολα. Τέλος, ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾶ τὸν τόπο του, δὲν τὸν ἀφίνει μ' ἕνα σεισμὸ καί, ἅμα περάσῃ λίγος καιρός, ξεχνᾶ τὸν κίνδυνο ἢ τὸν ἀφηφᾶ. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τοὺς κατοίκους μιᾶς σεισμογκρεμισμένης πόλης νὰ φεύγουν τὴ μιὰν ὥρα πανικόβλητοι καὶ τὴν ἄλλη νὰ γυρίζουν στὰ ἐρείπιά τους καὶ νὰ τὰ ξανοχτίζουν. Θέλετε ἄλλο ἀπὸ τοὺς χωριάτες τοῦ Βεζούβιου; Ἡ λάβα κάθε τόσο τοὺς διώχνει ἀπὸ τὶς πλαγιὲς τοῦ ἡφαίστειου, ὅπου καλλιεργοῦν τἀμπέλια τους, τὰ φημισμένα γιὰ τὸ κρασί τους. Κι' αὐτοὶ ξαναγυρίζουν, ξαναχτίζουν, ξαναφυτεύουν, κι' ἔτσι τἀμπέλια μὲ τὶς καλύβες σκεπάζουν πάντα τὸν τρομερὸ Βεζούβιο σχεδὸν ὥς τὸν κρατῆρα.

Μεγάλο κι' ἀγιάτρευτο κι' ἀναπόφευκτο τελοσπάντων κακὸ ὁ Σεισμός. Μπροστά του ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὅλη του τὴ μικρότητα καὶ τὴν ἀδυναμία. Γι' αὐτό, ἀπελπισμένος, ρωτιέται πολλὲς φορὲς γιατὶ νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο, μέσα στὰ τόσα ἄλλα, κι' αὐτὸ τὸ κακό . . . Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχῃ; Εἶναι, βλέπετε, ἡ ζωὴ τῆς Γῆς, ποὺ κι' αὐτή, στοχάζομαι, ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ ζῇ τὴ ζωή της... Ἔτσι *σχηματίζεται*: μὲ τοὺς σεισμούς. Δὲν ἔπηξε ἀκόμα ὁλάκερη. Ὁ φλοιός της,—ἕνας τόσο *λεπτὸς* ἀκόμα φλοιός,—σκεπάζει μιὰ ρευστὴ πύρινη σφαῖρα. Κάθε στιγμὴ σχηματίζουνται κεῖ-μέσα τεράστια ἀέρια ποὺ γυρεύουν διέξοδο, ἢ γκρεμίζουνται ἄπεραντα στρώματα ποὺ παρασέρνουν ὅσα εἶναι ἀπὸ πάνω τους γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ κενὸ καὶ νὰ ἰσορροπήσουν. Αὐτὰ προξενοῦν τὶς μεγαλύτερες ἀναστατώσεις στὴν ἐπιφάνεια, μὰ κι' αὐτὰ κάνουν ὅ,τι βλέπουμε πάνω της. Μιὰ φορά, παντοῦ ἦταν νερό, θάλασσα. Μὲ τοὺς σεισμοὺς ἐπρόβαλαν οἱ μεγάλες στεριές. Μὲ τοὺς *σεισμοὺς πάλι οἱ στεριὲς χωρίστηκαν*, ἄνοιξαν, κι' εἰσόρμησε στάνοιγματά τους ἡ θάλασσα. Καὶ πάλι μὲ τοὺς σεισμοὺς φανερώθηκαν μέσα στὴ θάλασσα νησιά, ἢ χωρίστηκαν βουνὰ σὲ δυό. Χαράδρες, φάραγγες, πορθμοί, ἰσθμοί, παραλίες, ἀκρωτήρια, λίμνες, ἀρχιπέλαγα, ὅλα ἀπὸ σεισμούς. Ἡ Γῆ ἀλλάζει, σχηματίζεται, ζῇ. Οἱ σεισμοὶ θὰ πάψουν μόνο ὅταν μιὰ μέρα νεκρωθῇ, ὅπως, λένε, εἶναι νεκρωμένη ἡ Σελήνη. Τότε ὅμως δὲν θὰ ὑπάρχουν στὴν ἐπιφάνειά της ἄνθρωποι! Ὑπάρχουν τώρα, ὅσο κάνει σεισμούς. Μὰ πῶς ξεσπιτώνουνται πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἢ πῶς πληγώνουνται, ἢ πῶς σκοτώνουνται, ἢ τὸ λιγότερο πῶς τρομάζουν, τὴ Γῆ δὲν τὴ νοιάζει. Κάνει τὴ δουλειά της. Ὅπως δὲν σὲ νοιάζει καὶ σένα ὅταν, κάνοντας τὴ δουλειά σου, καταστρέφεις μιὰ φυλὴ κοριῶν ἢ μυρμηκιῶν...

Συμπέρασμα: Γιὰ νὰ ζοῦμε στὴ Γῆ, ἡ Γῆ πρέπει νὰ εἶναι ζωντανή. Καὶ γιὰ νὰ εἶναι ζωντανὴ ἡ Γῆ, πρέπει νὰ κάνῃ σεισμούς!

Κι' ὁ Θεὸς λοιπόν;— Μὰ ὁ Θεὸς ἔκαμε καὶ τὴ Γῆ, ὅπως ἔκαμε καὶ τὸν Ἄνθρωπο. Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ λογικό, γιὰ ν' ἀμύνεται ὅσο μπορεῖ. Κι' ἀμύνεται, βλέπετε, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ λογικό του ἀκόμα κι' ἐναντίον τοῦ σεισμοῦ. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τὸν καταργήσῃ ἢ νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ στὴν ἐντέλεια, τὸν ἐξουδετερώνει ὅμως ἀρκετὰ μὲ τὰ μέσα ποὺ μεταχειρίζεται. Ὁ φόβος μένει τὸ μεγαλύτερο ἴσως κακό. Μὰ καὶ τὸ φόβο ἀκόμα τὸν πολεμᾷ τὸ λογικό, ποὺ μᾶς λέει πὼς δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε καταστροφὲς αἰφνίδιες καὶ τυχαῖες. Ἔρχονται τόσο σπάνια! Κι' ὅταν ἔρχονται,—πρᾶγμα ἀναπόφευκτο,—μᾶς βοηθεῖ ὁ Θεός, μᾶς βοηθοῦν κι' οἱ ἀδελφοί μας, ποὺ ἡ μεγάλη συμφορὰ ξυπνᾷ στὴν ψυχή τους τὸ αἴσθημα τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον, ὅπως τὸ εἴδαμε τόσο ὡραῖο, τόσο μεγάλο, τόσο συγκινητικό, καὶ τώρα μὲ τοὺς σεισμοὺς τῆς Κορίνθου...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἐπίσκεψη τῆς σπηλιᾶς. — Ὁ γεωγραφικὸς χάρτης. — Ἕνα ρολόγι.

Τὰ παιδιὰ στεκόνταν σιωπηλά.

Ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ κακόμοιρος; Ναυαγὸς ἄραγε; Ἀπὸ ποῦ; Ἤρθε ἐδῶ νέος καὶ πέθανε γέρος; Κι' ἦταν μόνος ἢ εἶχε καὶ συντρόφους; Πέθαναν ἄραγε κι' εἶχε μείνει μονάχος ἐκεῖνος; Τὰ σκεύη τῆς σπηλιᾶς τὰ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ πλοῖο του ἢ τὰ εἶχε *κάνει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια;*

Αὐτὲς οἱ ἀπορίες, ἄλυτες βέβαια, γεννήθηκαν στὸ νοῦ τῶν παιδιῶν. Καὶ μιὰ ἄλλη, ἡ κυριότερη: Ἂν ἡ χώρα ὅπου ναυάγησε ἦταν ἤπειρος, γιατὶ δὲν κατέφευγε σὲ καμμιὰ μεσόγεια πόλη ἢ σὲ κανένα λιμένα; Τόσο δύσκολο ἦταν; Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ ἀκατοίκητο μέρος;

Τὸ μόνο βέβαιο ἦταν, πὼς ὁ δυστυχισμένος ναυαγὸς εἶχε καταπέσει, ἐξαντλημένος εἴτε ἀπὸ ἀρρώστεια, εἴτε ἀπὸ γηρατειά, καὶ μὴ ἔχοντας δυνάμεις νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά του, ξεψύχησε κεῖ-χάμω στὴ ρίζα τοῦ δέντρου.

Κι' ἂν αὐτὸς δὲν εἶχε τρόπο καὶ μέσο νὰ σωθῇ, ταξιδεύοντας πρὸς τ' ἀνατολικὰ ἢ τὰ βορεινά, θὰ ἔβρισκαν τάχα αὐτοί, οἱ μικροὶ ναυαγοί;..

Ὁπωσδήποτε, ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθοῦν ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ σπηλιὰ καὶ νὰ τὴν ἐξετάσουν καλύτερα. Ποιὸς ξέρει μὴν ἔβρισκαν καμμιὰ σημείωση ποὺ νὰ τοὺς διαφωτίζῃ γιὰ τὄνομα, τὴν καταγωγὴ καὶ τὴ διάρκεια τῆς ἐκεῖ διαμονῆς τοῦ ἀγνώστου. Ἔπειτα καὶ γι' ἄλλο λόγο: ἔπρεπε νὰ ἰδοῦν μήπως ἡ σπηλιὰ ἐκείνη ἦταν κατάλληλη γιὰ χειμερινὴ κατοικία.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Μπριάν.

Κι' ἀφοῦ ἄναψαν ἄλλο δαδί, μπῆκαν στὴ σπηλιά, ἀκολουθούμενοι κι' ἀπὸ τὸν Πιστό.

Ὁ Σέρβης τότε ἀνακάλυψε, σὲ μιὰ σανίδα, καρφωμένη σὰ ράφι στὸν δεξὶ τοῖχο, ἕνα μάτσο ἀλειμματοκέρια. Ἦταν χονδροειδῆ, ἔκαναν ὅμως τὴ δουλειά τους. Τὰ παιδιὰ ἄναψαν ἕνα, καὶ τὸ στερέωσαν στὸ σαμτάνι.

Σὲ λίγο βεβαιώθηκαν πὼς ἡ σπηλιὰ ἦταν κατοικήσιμη. Πουθενὰ δὲν φαινόταν ἴχνος ὑγρασίας, ἂν κι' ὁ ἀερισμὸς γινόταν μόνο ἀπὸ τὴν εἴσοδο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ ποτάμι. Οἱ τοῖχοι της ἦταν στεγνοὶ σὰ γρανίτες κι' οἱ θαλάσσιοι ἄνεμοι δὲν τὴν ἔπιαναν. Ἀλήθεια τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μόλις εἰσχωροῦσε· μποροῦσαν ὅμως ν' ἀνοίξουν δυὸ τρύπες στὸ ἐξωτερικὸ τοίχωμα, γιὰ νὰ φωτίζεται καὶ ν' ἀερίζεται ἡ σπηλιὰ καλύτερα.

Εἶχε μάκρος τριάντα πόδια καὶ πλάτος εἴκοσι. Κι' ἦταν μικρὴ βέβαια γιὰ τραπεζαρία, κρεβατοκάμαρα, μαγειριὸ κι' ἀποθήκη. Ἀλλὰ μποροῦσαν νὰ στενοχωρηθοῦν τοὺς λίγους χειμωνιάτικους μῆνες. Ἔπειτα, τὴν ἄνοιξη, θἄφευγαν γιὰ τὸ ταξίδι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φτάσουν σὲ καμμιὰ πόλη τῆς Βολιβίας ἢ τῆς Ἀργεντινῆς. Κι' ἀπὸ κεῖ βαπόρι καὶ στὴν πατρίδα!

Γιὰ προσωρινὴ λοιπὸν κατοικία ἡ σπηλιὰ ἦταν ἀξιόλογη.

Ὁ Μπριὰν κατέγραψε τὰ πράγματα ποὺ εἶχε μέσα. Ἦταν ὅμως ἐλάχιστα. Ὁ δυστυχισμένος κάτοικος τῆς σπηλιᾶς εἶχε πέσει, φαίνεται, σὲ μεγάλη φτώχεια καὶ στέρηση. Μικρὰ πράγματα θὰ εἶχε σώσει ἀπὸ τὸ καράβι, ξύλα προπάντων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε κάνει τὸ κρεβάτι, τὴν κασέλα καὶ τὰ σκαμνιά, τἀμόνα ἔπιπλα τῆς κατοικίας του. Καὶ τὰ ψόνα του ἐργαλεῖα ἦταν μιὰ ἀξίνα, ἕνα σκεπάρνι, ἕνα σφυρί, ἕνα πριόνι, ἕνα ψαλλίδι. Εἶχε ἀκόμα λίγα μαγειρικὰ σκεύη κι' ἕνα βχρελάκι. Βλέποντας αὐτὴ τὴ φτώχεια, οἱ μικροὶ ναυαγοὶ παρηγορήθηκαν μὲ τὴν ἰδέα πὼς αὐτοὶ εἶχαν ἄφθονα τὰ μέσα τῆς εὐζωΐας.

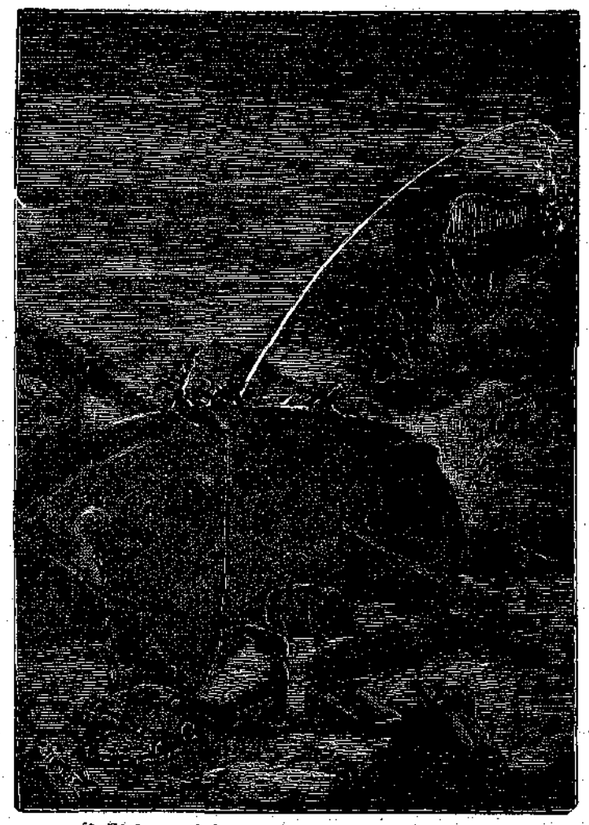

«Ὁ Γόρδων σκέφθηκε φρόνιμα νὰ ρίξῃ ροσκέτες...»

Ἐξακολούθησαν τὴν ἔρευνα κι' ἀνακάλυψαν καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα: ἕνα μεγάλο σουγιά, ποὺ οἱ περισσότερες λεπίδες του ἦταν φθαρμένες,—ὅπως ἄλλωστε ὅλα τὰ πράγματα ἐκεῖ μέσα, ποὺ θὰ πῆ ὅτι εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια ἀφότου ἐναυάγησε ὁ ἄγνωστος,— ἕνα διαβήτη, μιὰ χύτρα, μιὰ σιδερένια σφήνα κι' ἕνα ἐργαλεῖο σχοινοπλεκτικῆς. Ἀλλὰ οὔτε ναυτικὸ ἐργαλεῖο, τηλεσκόπιο ἢ πυξίδα, οὔτε ὅπλο, κυνηγετικὸ τουφέκι ἢ ἄλλο. Ὁ ναυαγός, γιὰ νὰ τρέφεται, θἀναγκαζόταν ἴσως νὰ στήνῃ στὰ ζῶα παγίδες.

— Κι' αὐτὸ ἐδῶ τί εἶναι; φώναξε ἄξαφνα ὁ Οὐίλκοξ, δείχνοντας δυὸ σφαῖρες δεμένες μὲ σχοινί.

— Κανένα παιχνίδι ἴσως, εἶπε ὁ Σέρβης. Ἐλάτε, παιδιά, νὰ παίξουμε!

Ἀλλὰ ὁ Μπριὰν κατάλαβε τί ἦταν τὸ «παιχνίδι» ἐκεῖνο. Εἶχε διαβάσει ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικῆς μεταχειρίζονται τέτοιες σφαῖρες γιὰ νὰ πιάνουν ζῶα. Τὶς ρίχνουν ἀπὸ μακριὰ μὲ δεξιότητα στὰ πόδια τοῦ ζώου, σὲ τρόπο ποὺ νὰ τὰ μπερδεύουν καὶ νὰ τὰ παραλύουν. Ὁ ναυαγὸς χωρὶς ἄλλο εἶχε κατασκευάσει αὐτὸ τὸ ἁπλὸ μηχάνημα, ἀφοῦ δὲν εἶχε τουφέκι γιὰ κυνήγι.

Κοντὰ στὸ προσκέφαλο τοῦ κρεβατιοῦ, πίσω ἀπὸ μιὰ πτυχὴ τῆς κουβέρτας, ὁ Οὐίλκοξ ἀνακάλυψε κι' ἕνα ρολόγι κρεμασμένο στὸν τοῖχο. Ἦταν καλὸ ρολόγι, ὄχι ἀπὸ τὰ κοινὰ ποὺ ἔχουν συνήθως οἱ ναῦτες. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ συμπεράνουν ὅτι ὁ ἄγνωστος ναυαγὸς θἄταν ἀξιωματικὸς στὸ πλοῖο ἢ ἐπιβάτης ὁπωσδήποτε σημαντικός.

— Νὰ ἰδοῦμε, παιδιά, τὴν ὥρα! φώναξε ὁ Σέρβης.

— Καὶ τί θὰ καταλάβουμε ἀπὸ τὴν ὥρα; εἶπε ὁ Μπριάν. Ἴσως τὸ ρολόγι αὐτὸ θὰ σταμάτησε πολλὲς ἡμέρες πρὶν πεθάνῃ ὁ δυστυχὴς κύριός του, ποὺ δὲν θἀ' μποροῦσε πιὰ νὰ τὸ κουρδίζῃ.

Ἄνοιξε ὁπωσδήποτε τὸ σκέπασμα μὲ δυσκολία, γιατὶ οἱ θηλιὲς ἦταν σκουριασμένες, κι' εἶδε τὴν ὥρα. Τρεῖς καὶ εἴκοσι λεπτά.

Ὕστερα ὁ Δόνιφαν μετατόπισε τὸ κρεβάτι καὶ βρῆκε, πεσμένο χάμω, ἕνα τετράδιο ποὺ τὰ κιτρινισμένα του φύλλα ἦταν γραμμένα μὲ μολύβι.

Δυστυχῶς τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπ' αὐτὸ τὸ χειρόγραφο ἦταν δυσανάγνωστο. Κατόρθωσαν ὡς τόσο νὰ διαβάσουν μερικὲς λέξεις καθὼς καὶ τὄνομα ***Φραγκίσκος Βοντοάν***.

Ἦταν βέβαια τὄνομα τοῦ ναυαγοῦ ποὺ εἶχε χαράξει καὶ τἀρχικά του ***Φ. Β.*** στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Τὸ τετράδιο ἦταν τὸ ἡμερολόγιό του: σ' αὐτὸ ἔγραφε ὅ,τι τοῦ συνέβαινε, ἀπὸ τὴν πρώτη *μέρα ποὺ ναυάγησε*. Στὴν ἀρχή, ἦταν ἡ ἴδια χρονολογία ποὺ ἦταν χαραγμένη καὶ στὸ δέντρο. Ἄρα αὐτὸ ἦταν τὸ ἔτος τοῦ ναυαγίου.

Πενηντατρία χρόνια εἶχαν περάσει ἀφότου ὁ Φραγκίσκος Βοντοάν εἶχε πατήσει τὴν ἀκτὴ ἐκείνη καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἔμεινε, δὲν εἶχε τὴν τύχη νὰ λάβῃ καμμιὰ βοήθεια ἀπέξω!

Κι' ἂν αὐτὸς ἔζησε διαρκῶς ἐδῶ, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ στὰ ἐνδότερα, δὲν ἦταν ἀπόδειξη πὼς εἶχε συναντήσῃ προσκόμματα ἀνυπέρβλητα; Ἔτσι τὰ παιδιὰ κατάλαβαν τώρα καλύτερα πόσο δύσκολη ἦταν ἡ θέση τους. Γιατὶ πῶς θὰ κατόρθωναν αὐτοί, μικροὶ κι' ἀδύνατοι, ὅ,τι δὲν εἶχε κατορθώσει ἕνας μεγάλος, ἔμπειρος καὶ σκληραγωγημένος θαλασσινός;

Καθὼς συλλογιζόνταν αὐτά, τοὺς παρουσιάσθηκε κι' ἄλλη ἀπόδειξη πὼς θἄταν μάταιη κάθε τους ἀπόπειρα γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ χώρα ἐκείνη:

Ἐνῷ δηλαδὴ ὁ Δόνιφαν φυλλομετροῦσε τὸ τετράδιο, βρῆκε μέσα ἕνα χαρτὶ διπλωμένο. Τὸ ἄνοιξε, κι' εἶδε πὼς ἦταν ἕνας γεωγραφικὸς χάρτης.

— Χάρτης! φώναξε ἔκθαμβος.

— Καὶ θὰ τὸν σχεδίασε ὁ Φραγκίσκος μόνος του, εἶπε ὁ Μπριάν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΜΑΚΡΙΝΗ ΜΕΛΩΔΙΑ

Μεσάνυχτα. Τὴν ἄχραντη σιγὴ
ἦχοι βιολιοῦ μαγευτικοὶ ταρά-
[ζουν
κι' ὦ, πῶς σκιρτᾶ τοῦ αἰσθήμα-
[του ἡ πηγή,
τώρα τὰ πάντα γύρω μου σπαρά-
[ζουν.

Σὰ γέλιο μακρινό, ἢ σὰν πουλιοῦ
κάποιο κελάϊδημα, ἢ κάποιο
[κλάμα,
γροικιέτ' ὁ ἀργὸς ἦχος τοῦ βιο-
[λιοῦ,
μιὰν ἀστραπή, σὰ δροσαγέρας...
[κάποιο θάμα.

Καὶ σὰ μιὰ σάλπιγγα, μέσ' στὴ
[νυχτιά,
ἀγγέλων στὴ δευτέρα παρουσία,
σὰν κάποια φλόγα ποὺ σκορπίστη
[ἀχνὰ,
σὰν κάποια μουσικὴ φωταχουσία.

Κι' εἶναι μιὰ θάλασσα τῆς νύ-
[χτας ἡ σιγὴ
κι' ἡ σκέψη μου βαρκούλ' ἀσκορ-
[πανοῦσα
ποὺ ἀπ' τὸ λιμάνι της τὴ σπρώ-
[χνει σιγανὴ
δροσούρα, ἢ μελῳδία τοῦ βιολιοῦ
[ἢ μεθοῦσα.

Ἀέρινος

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ

Ὅταν ἤμουνα μικρή, πολὺ μικρή, εἶχα ἕνα τραγοῦδι, ἕνα τραγοῦδάκι «ἀποκλειστικῶς δικό μου». Τὸ εἶχε συνθέσει ὁ μπαμπᾶς καὶ μοῦ τὸ τραγουδοῦσε κάθε βράδυ, πρὶν πάω νὰ κοιμηθῶ. Τὰ λόγια του, ἂν καὶ δὲν τὰ καταλάβαινα ὅλα, ἄπλωναν μιὰ παράξενη γαλήνη καὶ γλύκα μέσα μου.

Ἤμουνα περήφανη γιὰ τὸ τραγοῦδι μου, γιατὶ τὸ εἶχε κάνει ὁ μπαμπᾶς γιὰ «μέγα» κι' ἦταν «ἀποκλειστικῶς δικό μου». Τὸ τραγοῦδι μου, ἡ Τζέννη, τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως καὶ τὸ πιάνο μου, ἦταν οἱ μόνοι θησαυροί μου.

Πολλὲς φορὲς τὸ τραγουδοῦσα στὴν Τζέννη (γιατὶ τὸ ἤξερα ἀπ' ἔξω). Ἐκείνη τὸ ἄκουγε μὲ θαυμασμό. Ὅταν τελείωνα, τὰ μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα καὶ μοῦ ἔλεγε μὲ παράπονο:

—Ἐγὼ δὲν ἔχω δικό μου τραγοῦδι, Κανείς δὲν μοῦ ἔκανε, γιατὶ κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾶ.

— Τί λές, Τζέννη; Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολύ, πάρα πολύ, κι' ὅταν μεγαλώσω, θὰ σοῦ κάνω πολλὰ τραγούδια, ποὺ θὰ τ' ἀκοῦς μὲ εὐχαρίστηση.

Μ' ἀλλοίμονο! Ἡ μοῖρα πολὺ γρήγορα μὲ στέρησε τὸν θησαυρό μου. Ἕνα βράδυ, πῆγα νὰ κοιμηθῶ, ὅταν ἄκουσα κάποιον στὸ σαλόνι νὰ τραγουδῇ.

Γνώρισα τὸν ἦχο τοῦ τραγουδιοῦ μου, καὶ τὴν φωνὴ τοῦ μπαμπᾶ! Βγῆκα ἔξω. Στάθηκα στὴν πόρτα καὶ κοίταξα. Ὁ μπαμπᾶς εἶχε στὰ γόνατά του τὸν μικρό μου ἀδελφὸ καὶ τοῦ τραγουδοῦσε τὸ τραγοῦδι μου, χαϊδεύοντας τὶς ξανθὲς μακριές του μπούκλες!.. Μὰ ἀντὶ νὰ λέῃ «Ἀργυρούλα» στὸ τραγοῦδι (ὅπως πάντα) ἔλεγε «Κώσια»... Αἰσθάνθηκα πὼς ἔχανα ὅ,τι πιὸ πολύτιμο εἶχα. Ἔνας ἀπέραντος πόνος ἀπλώθηκε μέσα μου.

Τὸ τραγοῦδι μου δὲν ἦταν πιὰ «ἀποκλειστικῶς δικό μου». Τὸ εἶχαν τραγουδήσει καὶ σὲ κάποιον ἄλλον. Ἔκρυψα μὲ τὰ χέρια τὰ μάτια μου, ποὺ πλημμύρησαν δάκρυα, καὶ πῆγα στὴν κάμαρά μου. Ἔπεσα ἀποκαμωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, ἔκλαψα πικρά...

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

ΑΡΡΩΣΤΗ

Εἶναι καιρὸς τώρα ποὖναι ὄρφανη ἡ ξαδελφούλα μου ἡ Λένα μὲ τὰ ὁλόξανθα σγουρὰ μαλλιά, τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια ποὺ τῆς πιάνουν τὸ μισό της προσωπάκι, καὶ τὸ κερασένιο της στόμα. Μὰ ἔχει πιὰ περάσει τὸ στάδιο τῆς κρίσης καὶ βρίσκεται στὴν ἀνάρρωση. Ἀπλωμένη στὸ κρεβατάκι της μὲ τὸ κεφάλι γεμάτο στὰ μαλακὰ μαξιλάρια, μοιάζει μ' ἕνα τριαντάφυλλο μαραμένο ἀπ' τὸν καφτερὸ μεσημεριάτικο ἥλιο, ποὺ προσμένει ἀνυπόμονα τὸ δειλινὸ γιὰ νὰ δροσιστεῖ μιὰ νύχτα ἀκόμα πρὶν μαραθῇ γιὰ πάντα.

Κι' εἶναι τόσο ἀδύνατη ἡ Λένα μας! Τὸ σωματάκι της τόσο ἀλαφρό, λὲς κι' εἶναι πούπουλο στὰ χέρια τῆς θειᾶς μου σὰν πέρνοντάς την στὴν ἀγκαλιὰ τὴν πάει στὴν καλὴ κάμαρα μὲ τὰ παράθυρα ποὺ βλέπουν στὸ μεγάλο κεντρικὸ δρόμο, τ' αὐτοκίνητα, τοὺς διαβάτες, τὴν κίνηση.

Μὰ ἡ Λένα κουράζεται γρήγορα ἀπ' τὸ θόρυβο καὶ γυρνώντας σ' ἐμένα τὰ μεγάλα της μάτια, μοῦ ζητᾶ ἕνα παραμύθι.

Γλυκειὰ ξαδελφούλα, ποιὸς μπορεῖ νὰ σοῦ τ' ἀρνηθῇ;

Καὶ χαϊδεύοντας τὸ μικρό της χεράκι, τῆς μολογάω γιὰ τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα ποὖχε τὸν ἥλιο γιὰ μαλλιὰ καὶ γιὰ μάτια τὰ πηχτὰ τῆς νύχτας τὰ σκοτάδια, μὰ ποὺ μιὰ μάγισσα κακιὰ τὴν ἔρριξε σὲ λήθαργο βαθύ, ὥς ποὺ ἦλθε τὸ ρηγόπουλο μιᾶς χώρας μακρινῆς καὶ τὴ λευτέρωσε. Κι' ἡ φωνή μου, νανούρισμα γλυκό, τῆς κλείνει ἁπαλὰ τὰ βλέφαρα ἐνῶ στὰ χείλη της ἀνθίζει ἕνα χαμόγελο. Ἴσως δνειρεύεται πὼς εἶν' αὐτὴ ἡ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ ποὺ ἦλθε νὰ τὴν πάρῃ τὸ ρηγόπουλο.

Κοιμήσου ἥσυχα, Λένα μου· ἔχεις τόση ἀνάγκη νἀναπαυθῆς ὅσο ἕνα τριαντάφυλλο τῆς βραδυνῆς δροσιᾶς ὕστερ' ἀπ' τὸν καφτερὸ μεσημεριάτικο ἥλιο.

Σούζη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ λόρδος Γκλέναρβαν:—Χτὲς εἶχα τὰ γενέθλιά μου.

Ὁ Ἀρσὲν Λουπέν.—Μὰ τότε εἴμαστε συνομήλικοι, γιατὶ κι' ἐγὼ χτὲς εἶχα τὰ δικά μου.

Τζογὲς

***

Ὁ Λελὲς κλαίει ἀπαρηγόρητα. Ἡ μαμμὰ τὸν ρωτᾷ τί ἔχει.

—Νά, κλαίω γιατὶ ὁ δάσκαλος... χί, χί... ποὺ ἤταν ἄρρωστος... χί, χί...

—Πέθανε;!

—Ὄχι! Ἔγινε καλά.

Ροζίτα

***

Ὁ Τοτὸς στενοχωρεῖται πολὺ ποὺ ὁ ἀδερφός του ὁ Μίμης, ἕνα χρόνο μεγαλύτερος, ἔχει ὅλα τὰ κρωτεῖα. Καὶ μιὰ μέρα τοῦ λέει.

— Νομίζεις πὼς ἐσὺ πάντα θὰ εἶσαι μεγαλύτερος; Σ' ἕνα χρόνο θὰ σὲ φτάσω καὶ θἄμαστε ἴσα!

Ἰάσων

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 230ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΚΑΙ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1927

Ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς προκηρύχθηκε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1926 κι' ἀπὸ τὶς συλλογὲς ποὺ μοῦ ἐστάλησαν τότε, δημοσίευσα Ἀσκήσεις στὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1927. Ἔπειτα ἐπροκήρυξα καὶ Συμπληρωματικὸ Διαγωνισμὸ γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐξαμηνίας, στὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἐξακολούθησα νὰ δημοσιεύω κι' ἀπὸ τὶς παλιὲς Συλλογὲς κι' ἀπὸ τὶς νέες. Ὅλες αὐτὲς μαζὶ περιλαμβάνονται στὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα. (Ὁ τρέχων Διαγωνισμὸς εἶναι ὁ 236 γιὰ τὴν Α' Ἐξαμηνία τοῦ 1928, καὶ τ' Ἀποτελέσματά του θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ ἀργότερα).

Καθὼς ἐξηγεῖται στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Ε') κάθε Συλλογὴ Ἀσκήσεων βαθμολογεῖται μὲ δύο ἀριθμούς. Ὁ πρῶτος σημαίνει πόσες δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις βρῆκα σ' αὐτή, (ἀδιάφορο ἂν δὲν χρειάσθηκαν νὰ δημοσιευθοῦν ὅλες), κι' ὁ δεύτερος πόσες ἀπ' αὐτὲς τὶς Ἀσκήσεις ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραῖες (πρωτότυπες, νέου εἴδους, καλὰ στιχουργημένες, δύσκολες γιὰ τὸ συνθέτη, ἐξυπνες, σοφὲς κτλ.) *Τὸ ἄθροισμα* τῶν δύο αὐτῶν ἀριθμῶν δίνει τὴ θέση του στὸν Διαγωνιζόμενο, καὶ μεταξὺ δύο ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο ἄθροισμα, προηγεῖται ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸν δεύτερο ἀριθμὸ μεγαλύτερο, δηλαδὴ περισσότερες ὡραῖες Ἀσκήσεις. Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος παίρνει ἀριθμὸ Εὐσήμων ἴσο μὲ τὸ μισὸ τοῦ ἀθροίσματος τῶν δυὸ ἀριθμῶν του. Π. χ. 15 + 5, 10 Εὔσημα.

Στὸν κατωτέρω πίνακα, γιὰ οἰκονομία χώρου, ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀριθμοὺς δὲν δημοσιεύεται παρὰ μόνο ὁ ἀριθμὸς τῶν Εὐσήμων. Ἀλλ' ἀπ' αὐτόν, καθὼς κι' ἀπὸ τὴ θέση του, ὁ διαγωνιζόμενος, ποὺ ξέρει πόσες Ἀσκήσεις ἐνόλῳ εἶχε ἡ Συλλογή του, μπορεῖ νὰ μαντέψῃ ἀπάνω-κάτω καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους ἀριθμούς του, ποὺ ἄλλωστε δὲν εἶναι καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τοὺς ξέρῃ ἀκριβῶς.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ: Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, δὲν ἐσημείωσαν, στὸ τετράδιό των ἡλικία.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σγουρόμαλλη* [20Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ἀπὸ [20Ε] εἰς ἕκαστον: *Μεγάλη Ἑλλάς, Μύρτο, Σάνθιππος,* † *Ἀθάμας* καὶ *Μίμης Πρώϊμος,* ποὺ μὲ ἄλλο ψευδώνυμο ἔχει ἤδη πάρει τὸ ἴδιο βραβεῖο.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κυρὰ-Κυραλίνα* [18Ε].—*Περάϊδα τοῦ Βοσπόρου* [18Ε]. — Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Μηλολόνθη* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κουτρογίδι* [17Ε]. — *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* [16Ε].—*Χιόνι* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [13Ε] εἰς ἕκαστον: Λιλιάνα, Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Ἀρίων, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Λουκῆς Λάρας, Σταυραετός, Μιχ. Ο. Δέφνερ, Ἄγγελος Δάφνης, Βυζαντινὸ Ἄστρο, Εὐελπὶς, Κρητικόπουλο, Εὐστράτιος Παξινός, Ἀειθαλής, Σίφων.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Φιλόσοφη, Τραγούδι τῆς Πατρίδος, Βάρκα τοῦ Κανόρη, Ἀστραπόβροντο, Λίβιος, Ἀνατολία, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, Ἰοστέφανος, Νίκος Ἀργυρίου, Γερω-Δῆμος, Πέτρος Ριογαί, Γεώρ. Θ. Δανιόλος, Λεσβιακὸς Ἀστήρ, Μικρὰ Ἀλσατία, Τρελὸ Γυμνασιοπαίδι, Χαμόγελο.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγνὴ Ψυχούλα* [20Ε].—Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ἠλιογέννητη* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἠλιόβγαλτη* [18Ε]. — *Ἀττικὴ Αὐγὴ* καὶ *Τσούχτρα* (ἐξ ἴσου, ἀπὸ [18Ε]).—Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ἀφρισμένο Κῦμα* [18Ε], *Σανσελὼρ* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ταπεινὸ Κυκλάμινο* [17Ε]. — *Ἄννα Κουτρούλλη* [16Ε].—*Κοσμοχαλάστρα* [16Ε].—Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Γαλάξιος Οὐρανὸς* [17Ε], *Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης* [16Ε], *Ἀθαν. Ε. Μίχας* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕκαστον: Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς, Περιπλοκάς, Δόκτωρ Φασαρίας, Ἡρωϊκὴ Θέσσα, Τσέκυ Κούκλα, Ἀιχούδα, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Κόντε Ραπανάκιας, Πάτερ Παχούς, Νευτόπουλο, Θαῖς, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, Μαρούσιωτάκι, Ἀμίμητος Γελωτοποιός, Νικόλαος Τόσκας, Πλάνο Δοξάρι, Ἀριστοκράτισσα, Μέδουσα, Μέλισσα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον: Ταρδίφ, Ἔξυπνη Γατούλα, Ἑλλὸς τῶν Ὀνείρων, Ταρζάν, Ἄρβυρα, Μονάκριβη, Σπαρτάτης, Φιφιρίζικος, Τραυματίας τοῦ 1913, Νεύτων, Τσιγγάνα, Ἄμλετ, Γαλία, Δ. Π. Κ.. Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι, Ἀνθισμένη Δεμονιά, Νέμεσις, Ἀμφιτρίτη, Κίρκη, Ἀνδρομέδα, Ρίγας Φεραῖος, Ἐκδικητής, Ἀρχιτεμπέλης, Ρωμηός, Μεσημβρινὸς Ἥλιος, Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Φωτεινός, Ἄγνωστη, Γεώργιος Ι. Στρεῦμπος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Ἀνέσπερη Εὐτυχία, Φίλαθλος, Φάρος τοῦ Βοσπόρου, Βόσπορος, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Σωτήριος Στ. Μάρκου, Ἄστρος Παλιάτσος, Κεραυνὸς, Φτέρη, Πόθος τῶν Γραμμάτων, Νίκη τοῦ Παιωνίου, Ρογῆρος, Φαέθων, Βόλγας, Χανουμάκι, Δημοσθένης Μιράσγετζης, Ἀναξίλυτρος, Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας, Γαλάτεια, Χάρις, Ριγολέτος.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀνδαλουσία* [15Ε].—Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου,* [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀσώτης* [14Ε].—*Περσεὺς* [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μαῦρος Ἀετὸς* [12Ε].—*Καπετὰν Φασαρίας* [12Ε].—*Χαράλαμπος Α. Σπυρόπουλος* [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Μαρία Γ. Γιαμουγιάννη [10Ε], Ἀγνούλα [9Ε], Λούλα Ε. Μίχα [9Ε], Ἀνδρέας Παναγιωτόπουλος [8Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5 Μαΐου 1928.

ΣΗΜΕΡΑ, καθὼς βλέπετε, δημοσιεύονται τ' Ἀποτελέσματα τοῦ περσινοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων. Στὸ ἐρχόμενο θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξη τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐξαμηνίας. Ἔπειτα πάλι θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δημοσίευση ἀποτελεσμάτων καὶ θἀρχίσῃ ἡ προκήρυξη ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν γιὰ τὸ καλοκαίρι. Ἤντωματαξύ, ἐνοεῖται, θὰ γίνῃ κι' ἡ 37η Κυριακὴ μὲ δωδεκασέλιδο, ὅπως πάντα, φυλλάδιο. Πιστεύω νὰ εἶστε εὐχαριστημένοι...

Σ' εὐχαριστῶ, *Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη,* γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, καθὼς καὶ τὸν πατέρα σου γιὰ ὅσα σοῦ εἶπε. Μὲ συγκίνησε πολὺ ἡ φράση σου, ὅτι ἄμα εἶδες τὸ ψευδώνυμό σου σὲ ἄλλο περιοδικό, —παρμένο βέβαια ἀπὸ κάποιον ἄλλον,— τὸ θεώρησες σὰ βεβήλωση. Ὤ, αὐτὸ λέει πολλά! Ὡστόσο νὰ εἶσαι ἡσυχος ὅτι ἡ Πίσσα μου θὰ φάγῃ αὐτὸ τὸ καναρίνι, καὶ χωρὶς τὰ ψάρια ποὺ τῆς τάζεις...

Ὁ *Μακντὸφ* μοῦ γράφει σήμερα γιὰ μερικὰ διηγήματα συνεργατριῶν μου ποὺ τοῦ ἄρεσαν πολύ. Καὶ πρῶτα - πρῶτα γιὰ τὸ ἀξεχαστο «ἀθύρο» τῆς δ. Ταρσούλη, «ζωγτανὸ σὰν ἀληθινὴ ἱστορία μὰ καὶ μ' ὅλα τὰ θέλγητρα τοῦ παραμυθιοῦ». Ἔπειτα γιὰ τὰ δυὸ «ἀριστουργήματα» τῆς δ. Ρές στὸν περσινὸ μου τόμο, «Ἡ βασιλόπητα» καὶ «Περίπατος στὴ Μπέλα-Βίστα», καὶ τέλως γιὰ τὸ συγκινητικώτατο «Ὄρφανὸ Πάσχα» τῆς κυρίας Μακρῆ. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ εἶχε καὶ ἰδιαίτερο λόγο νὰ συγκινηθῇ ὁ καλός μου *Μακντὸφ*· «τοῦ θύμισε τὸ δικό τους πασχαλινὸ τραπέζι, τὸ περσινὸ καὶ τὸ φετεινό, ποὺ καὶ σ' αὐτὸ ἡ θέση *Ἐκείνου* ἦταν ἄδεια...» Στὴν ἐρώτησή του ναί.

Ὄχι, *Νέμεσις,* στὸ Δημοψήφισμα δὲν μπορεῖς νὰ δώσῃς καὶ τοὺς δέκα σου ψήφους σ' ἕνα φευδώνυμο. Μόνο, ἀντὶ δέκα, μπορεῖς νὰ ψηφίσῃς ἕνα, δύο, τρία... Ὁ «Δαρβινισμὸς» ποὺ ἀκοῦς, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴ «Μετεμψύχωση». Εἶναι δυὸ θεωρίες διαφορετικές. Μὰ οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σας. Ἄφησε νὰ μεγαλώσῃς ἀκόμα καὶ θὰ τὶς μάθῃς. Ἂν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη καὶ νὰ τὶς μάθῃς... γιὰ περιέργεια.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, *Ἄρτεμις.* Κι' ὁ κ. Φαῖδων εὐχαριστήθηκε ποὺ ὁ μπαμπᾶς σου ἔχει τὴν ἴδια ἰδέα γιὰ τὸν Κινηματογράφο. Ναί, ἡ βλάβη τῶν ματιῶν καὶ ἐν γένει τῆς ὑγείας, δὲν εἶναι τόσο μεγάλη, ὅταν πηγαίνει κανεὶς σπάνια σὰν καὶ σᾶς, καὶ κάνει μάλιστα μετὰ τὴν πράσταση ἕνα μεγάλο περίπατο στὸ μέλο. Ἡ κατάχρηση βλάπτει. Ἀλλά... καὶ τίνος πράγματος δὲν βλάπτει ἡ κατάχρηση; Ὁ μακαρίτης ὁ Ἀφαντούλης, ὁ περίφημος γιατρός, ποὺ ἤταν καὶ ποιητής, ἔλεγε: «Εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ νερό, τὸ «ἄριστον ὕδωρ» τοῦ Πινδάρου;.. Ἔ, ἂν πιῇς πολύ, θὰ σκάσῃς!»

Ἡ *Πανταχοῦ Παρὼν,* ὅπου πηγαίνει, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ βρῇ καὶ μερικὲς φίλες Διαπλασοπούλες. Ἔτσι καὶ τὸ Πάσχα ποὺ πῆγε ὡς τὸ Ξυλόκαστρο, γιὰ νὰ ξεσκάσῃ. Βρῆκε τὶς παλιές μου φίλες *Ἀνθισμένη Πασχαλιὰ* καὶ *Φούξια,* ποὺ τὶς γνώριζε μόνο ἀπὸ ἀνταλλαγὴ c. p. καὶ *Μ. Μ.,* καὶ πέρασε μαζί τους λαμπρά. Αὐτὰ μοῦ διηγεῖται κι' ἐπιλέγει: «Τί γλυκιὲς ἀναμνήσεις ποὺ φέρνει διαρκῶς ἡ διαπλασιακὴ ζωή! Φαντάζουμαι ἀργότερα, γιὰ χρόνια ἀκόμα, πὼς συχνὰ θὰ μοῦ τυχαίνουν τέτοιες εὐκαιρίες...»

Εὐχαριστῶ, *Καζούρα,* γιὰ τὸ διηγηματάκι αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔστειλες νὰ διαβάσω. Κι' ἀφοῦ εἶναι βουλγάρικο καὶ λέει γιὰ πιπραλλίδα, ὑποθέτω πὼς τὸ μετέφρασε ὁ ἴδιος ὁ κ. Σταματίου. Ναί. Ὑπάρχει καὶ νότια γά. Εἶναι ἀπὸ τὴν κλίμακα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς ποὺ πρέκει νὰ τὴν ξέρετε κι' αὐτή: *πά, βού, γά, δή, νέ, ζῶ, νή.*

Ὡραίκες Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ρόδον τῆς Ἐρήμου, Μασκοτίτσα, Πάρκισσος, Κυρὰ-Κυραλίνα, Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγρινίου, Μικρομέγαλη Ἀτρόμητος Κρής, Ἀττάρ, Πήγασος, Μαστροχαλαστής, Σακουστὴ Νεράϊδα, Μαρία Μ., Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Μάρθα Σακκῆ, Φραγκίσκος, Καλλιόστρος, Γενναία Σπάρτη, Σαρδανάπαλος, Μποέμ, Λευκὸς Κόρακας, Λετιδεύς, Ἀβαντίς, Πυγολαμπίδα, Μικρὴ Ἀρτίστα* καὶ *Μαγεμένη Φλογέρα.*— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες

> *Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.*

των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὀλίγον ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ζουρλός, ἀ. (11). Ταραξίας, κ. (11). Μάγκας, κ. (11). *Τρελλούλα,* κ. (11). Καλλικάντζαρος, κ. (11). Τρελλὴ Χορά, κ. (11). Πασχαλιά, κ. (ΕΠ). Ἀτθίς, κ. (ΝΚ). Γιάννης Ἀγιάννης, κ. (Ἄθλιοι). Γαβριᾶς, κ. (Ἄθλιοι). Θερνάδιερος, ἀ. (Ἄθλιοι), Ἐνζολωρᾶς, κ. (Ἄθλιοι). Φαντίνα, κ. (Ἄθλιοι). Λεσβιόπουλο, ἀ. (...). Διδώ, κ. (Ποιὰ εἶμαι;) Ἑλληνικὸν Ἰδανικόν, ἀ. (Ἐγώ). Μῆλον τὸ Εὔοσμον, κ. (ΣΧ). Ἰανή, κ. Μαρκέλλα, κ. (ΣΑ). Διάνα, κ. (ΚΦ). Ἐλιάνα, κ. (ΑΜ). Ἀρλεκίνος, ἀ. (ΑΩ). Ἀμιλλα, καὶ ὄχι *Ἄλκης* ποὺ τὄχει ἄλλος, ἀ. (ΑΚ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τρελὸ Φοιτητάκι* (συμμορφώθηκα· ὡραία ἡ περιγραφὴ τοῦ ταξιδιοῦ σου μὲ τὶς «συζητήσεις»· ἀλλ' ἂν στὴν πατρίδα σου δὲν ἔχω κανένα φίλο, δὲν εἶναι ἄραγε τρόπος νἀποκτήσω μερικούς, τώρα ποὺ πᾶγες ἐσύ;) *Τζογὲν* (τόμο ἔστειλα· τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ... νὰ ἰδοῦμε!) *Μαφάλταν* (χαίρω πολὺ ποὺ ἡ «ξαφνικὴ» δῃ μοσίευσή του κομματιοῦ σου σοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα τόσο ὁμορφο γράμμα· ἂς ἐλπίσω ὅτι δὲν θὰ περιμένῃς τὴ δημοσίευση τοῦ δευτέρου γιὰ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς· γιὰ τὰ καλὰ λόγια σὲ ὑπερυχαριστῶ) *Γ. Κ. Πέτρου* (καὶ σὺ ἄργησες πολύ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ἀφοῦ ἔγεις τόσα μαθήματα· εὐτυχῶς πλησιάζει τὸ καλοκαίρι ποὺ θὰ μπορέσῃς ν' ἀφοσιωθῇς· εἶδα πὼς καὶ σὺ δὲν χωνεύεις τὰ Μαθηματικα, — ἄχ, αὐτὰ τὰ Μαθηματικά!) *Ἀντάνιον Μπεγέλην* (τί ὡραῖα ποὺ τὰ λές! ὤ, ναί, αὐτὰ ὅλα «ἤλθον, εἶδον καὶ ἀπῆλθον», ἐνῶ ἡ Διάπλασις «θέλει νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ»! κι' ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Βαρῶνον Μυγκόουζεν* (μὰ βεβιάζοτατα ποὺ δὲν μ' ἐνοχλεῖς ὅσο συχνὰ κι' ἂν μοῦ γράψῃς· οἱ γελοιογραφίες αὐτὲς εἶναι ἀπὸ γερμανὸ ζωγράφο· χαμωμένες·) *Χρυσὸ Παγώνι* (ὅλα τὰ γράμματά σου τὰ ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ· ναί, τώρα δὲν ἔχεις καιρό, ἀλλὰ θ' ἀπαντήσῃς στὴν 38η Κυριακὴ ποὺ θὰ προκηρυχθῇ πολὺ γρήγορα·) *Πυγολαμπίδα* (κι' ἐγὼ εἶμ' εὐχαριστημένη ποὺ σ' ἔχω τώρα συνδρομήτρια· ὄχι, ὁ Ὁδηγὸς δὲν βγῆκε ἀκόμα·) *Πεταχτούλαν* (εὐχαριστῶ πολύ· ἀλλὰ ἔννοια σου, μὴ στενοχωρέσαι καὶ μὴ θυμώνῃς· ὅλ' αὐτὰ εἶναι προσωρινά·) *Ἀνεμώνην* (καὶ δὲν τὸ λυπᾶσαι τὸ ἀρνάκι τὸ καϊμένο, νὰ τὸ βλέπεις πρῶτα ζωντανὸ κι' ὕστερα νὰ τὸ σφάζουν γιὰ νὰ τὸ φᾷς; καλύτερα νἄρχεται σφαγμένο·) *Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ* (ναί, ἔτσι νὰ κάνετε πάντα· νὰ μὴν πηγαίνετε στὸ Κινηματοθέατρο παρὰ μόνο ὅταν ἔχῃ ταινία γιὰ παιδιά·) *Εὐβοϊκὴν Ἀκτὴν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· θὰ εἴδοις βάβκια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου·) *Κόκκινον Διάβολον* (μὰ δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ δικοί μου· ἄλλοι παίρνουν, κατὰ σύμπτωση, τὰ ἴδια ψευδώνυμα·) *Φρασκουδίταν* (τῆς «Διαπλάσης» λένε ὅσοι θέλουν αὐστηρὴ ὁμοιομορφία στὴ γραφομένη δημοτικὴ γλῶσσα, ποὺ δὲν ἔχει τρίτη κλίση καὶ λέει *τῆς φύσης, τῆς ἄνοιξης* κτλ. ἀλλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ καὶ τῆς «Διαπλάσεως», γιατὶ ὁ τίτλος εἶναι πιὰ καθιερωμένος, τρετόκλιτος: «Διάπλασις»· γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ λ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 5 Ἰουλίου.

334. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου τὸ κάνεις
στὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς σου·
Τὸ δεύτερό μου ἄρθρο
μὰ στὸν πληθυντικό·
Τ' ὅλο μου τώρα ἂν θέλῃς
γιὰ νάβρῃς, συλλογίσου
Τί γίνεται μὲ φροῦτα
κοινότατο γλυκό.

335. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Πῶς εἶμ' ἕνας Αἰγύπτιος θεός,
Τὸ λένε μόνο γιὰ νὰ μὲ πειράζουν.
Μὰ ἐγὼ ἐπιμένω: εἶμαι ἁπλῶς
Διαίρεσις τοῦ χρόνου, κι' ἂς φω-
ναζουν.

336. Στοιχειόγριφος

Ἕνα σίγμα μόνο ἂν βγάλῃς,
Πόσο, ἰδές, μὲ μεταβάλλει:
Ἀπ' τὴν Ἀριθμητική,
Μπαίνω στὴ Γραμματική!

337. Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγριφος

Εἶμαι πόλη στὴν Εὐρώπη·
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Δὲν ἐχάθηκαν οἱ κόποι,
Γιατὶ βλέπεις μπρός σου... ἄλλη.

338. Ἀναγραμματισμὸς

Ἂν δῶ τὰ γράμματά σου,
Μπορῶ νὰ πῶ ποιὸς εἶσαι,
Τί χαρακτῆρα ἔχεις.
Κι' ἴσως πρὸς τί καλεῖσαι...
Μ' ἂν σὺ τὰ γράμματά μου
Τ' ἀνακατέψῃς, λύτα,
Στὴν τάξη τῶν λογίων
Ποὺ γράφουν τότε κοίτα.

339. Συλλαβικὸν Παίγνιον

ΦΟΣ ΜΑ ΛΑ ΓΟΣ ΓΑΣ ΘΩΣ
ΡΙ ΡΙΣ ΜΑ ΡΟΣ ΩΣ ΚΟΣ
ΛΟΣ Ω ΤΡΟΝ ΘΟΣ.

Αὗται εἶναι αἱ τελικαὶ συλλαβαὶ δεκαὲξ λέξεων δισυλλάβων. Νὰ εὑρεθοῦν αἱ συλλαβαί, αἱ ὁποῖαι τὰς συμπληρώνουν οὕτως, ὥστε αἱ ἀρχικαὶ αὗται συλλαβαί, τιθέμεναι κατὰ σειράν, ν' ἀποτελοῦν λαϊκὴν παροιμίαν.

340-344. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ζεύγους συμφώνων εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὅλος, ἀγών, ἔνος, ἀήρ, Πῖος.

345. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπου κι' Ἐλλιποσυμφώνου.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τύπου:

* _ *** _ *** _ ****

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἐλλιποσύμφωνον τύπου:

**** _ ** _ ** _ ***

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. Σημειωτέον ὅτι τὸ αὐτὸ ἀρχαῖον ρητὸν ἀναγινώσκεται καὶ εἰς τὸ Φωνηεντόλιπον καὶ εἰς τὸ Ἐλλιποσύμφωνον.

1, Ἀρχαῖος θεός· 2, Ἄγνὸν αἴσθημα· 3, Ὕψωμα γῆς· 4, Χρονικὴ διαίρεσις· 5, Ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας· 6, Ἀσιατικὴ πρωτεύουσα· 7, Βαλκανικὴ πρωτεύουσα· 8, Αἰσθητήριον· 9, Ἅγιος· 10, Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ· 11, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.

346-356. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα

ΘΝ

Εἰς αὐτὰ τὰ δύο σύμφωνα, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ κατάλληλα φωνήεντα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἕνδεκα λέξεις σημαίνουσαι:

Θεάν, Αὐτοκράτειραν, Πόλιν, Σύζυγον τοῦ Πυθαγόρα ἢ Ἱέρειαν εἰς τὴν Τροίαν, Μυθολογικὸν ὄν, Βασιλέα, Ὕψασμα, Τελευτήν, Χημικὸν στοιχεῖον, Ρῆμα καὶ ἄλλο Ρῆμα.

357. Γρῖφος

Κ κον
Ο Κ κον τῶν Κ κίν ! ἐνειρα Γῆ Ν
Κ κις

(Ρητὸν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου)

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ τὴν ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ Συλλογὴν τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, σταλεῖσαν διὰ τὸν 326ον Διαγωνισμόν, τοῦ ὁποίου σήμερον δημοσιεύονται τὰ ἀποτελέσματα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 8

109. Ἑωσφόρος (Ἕως, φόρος.) — 110. Μάϊος-Ἴος.—111. Ροδανὸς-ροδινός.—112. Τὸ κλῆμα, τὸ σταφύλι, τὸ κρασί.—113. ΙΟΡΔΑΝΗΣ (ὄρνις, ρόδον, Δανία, Ἄρνος, νῆσσα, Ἥρα, Σινᾶ.) — 114.

Υ
Κ Ο Δ Ρ Ο Σ
Α
Θ Α Λ Η Σ
Ν Α Ι
Μ
Π
Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ
Δ Α Ο Κ Ο Ω Ν
Δ Ε Υ Κ Α Λ Ι Ω Ν

115-119. Ἀμαδρυάς, Σουδανός, Λουΐζα, Ἱππολύτη, Χαρά.—120. ΜΑΡΣΥΑΣ - ΝΑΥΣΙΚΑ (ΜίΝως, ΑδΑμας, ΡεΥστόν, ΣίΣυφος, ΥαΙνα, ΑλΚαῖος, ΣτΑγειρα.)—121, Ὅποιος στραβὰ φουρνίζει - στραβὰ καρβέλια βγάζει. — 122. *Σεσπαθώνετε διὰ τὸ Δωδεκασέλιδον.* (ξ' ἐς πα, Θών, στε διὰ τὸ 12, σὲ λε Δών.)—123. A la guerre comme à la guerre.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἀλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΗ΄ — 438|

Γογοῦλα μου, δέξου, φίλη μου ἀγαπημένη στὴ γιορτή Σου, τὶς πιὸ καλὲς εὐχὲς τῆς Τζοκόντας Σου.

/ΚΗ΄— 439/

Μπούμ! ἔσκασε ἡ κανονιά: Τσάρλεστον = Σ. Ὀλύμπιος τοῦ Συλλόγου Ἀδμωνέων. Ρ. Λ. Κ.

|ΚΗ΄ — 440|

Η χαρὰ τοῦ θάτταν μεγάλη ἂν τὰ Διαπλασόπουλα-ες ἔστελναν ἕνα τετραδιάκι στὸν Αἰγυπτιακὸν Ἀστέρα.

Ἡ Ἀνεκώνη τοῦ Βουνοῦ καὶ Δαφνοστεφὴς Θαυμπιονίκης θὰ μοῦ ἀρνηθοῦν; Δ/σις: Nicolas Roussakis, Ismaïlia (Egypte),

|ΚΗ΄ — 441|

Η διεύθυνσίς μου διὰ τὰ Μ. Μυστικὰ ἄλλαξε: Κύριον Κώσταν Χρισόπουλον, ὁδὸς Καραϊσάκη 173, Πάτρας. ΕΓΩ

|ΚΗ΄ — 442|

ΦΙΛΙΚΟΙ-ΕΣ, ἀνταλλάσσετε Μ. Μυστικὰ μὲ τὸν Μακεδόνα; ΜΑΚΕΔΩΝ

/ΚΗ΄ — 443/

Αθηναῖε, παιδί μου, ἄντε κοιμήσου νὰ ξενυστάξῃς: (Σαρδανάπαλος δὲν εἶναι Περσάκη.—Διαπλ.) ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ

/ΚΗ΄ — 444/

Αὐγερινέ, Ἐλβίρα, Ἐλαφίνα, σᾶς γνωρίζω· ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια; ΠΕΝΘΕΣΙΛΑ

(ΚΗ΄ — 445)

Εἰσερχόμενος στὸν ἀγαπητὸν Διαπλασάκοσμο καὶ στὸ λαχταριστὸ καὶ φημισμένο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἐγκαρδίως ὅλους καὶ ὅλες. ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

|ΚΗ΄ — 446|

Ανεμώνη τοῦ Βουνοῦ, ποιὰ ἡ Δ/σίς σου; ΚΟΥΤΟΥΤΣΙΚΟΣ

/ΚΗ΄ — 447/

Ἀντιλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Ἀκρίταν, Βασιλέως Πέτρου 90, Θεσσαλονίκην. Ἀκρίτας

|ΚΗ΄ — 448|

Παρατείνομεν (ΚΗ΄ — 231) διαγωνισμὸν ἐπὶ μῆνα. Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Ἀκρίτας

/ΚΗ΄— 449/

Κόνειον Ἄσμα=Δ. Τσάκωνα, Ἀργυρὰ Σελήνη δὲν εἶναι Ε. Ψαρρᾶ. (Βέβαια δὲν εἶναι.—Διαπλ.) Ἄφοβος

|ΚΗ΄ — 450|

Διαπλασόπουλα-λες, εἰς τὸ ἐπανιδεῖν γιὰ τὸν Σεπτέμβριον. Δὲν Ζοῦμε Ἄφοβος

/ΚΗ΄— 451/

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ. Κόκκινος Πύργος =Κόκκινος, Ἐλπὶς=Μπουρνιᾶ, Μικροσκοπικὸς Γίγας=Μπουρνιᾶς, Νίλς=Κορόμηλᾶς. Ὁ Σύλλογος Ἀνθέων ξεραίνεται ἔνεκεν ἐλείψεως ὕδατος καὶ πρῶτα ἐξεράθησαν ὁ Κόκκινος Κρίνος=Μπουρνιά.

τῶν Ἀποκαλύψεων: Πολυλογᾶς

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ. Προδεσμία διαγωνισμοῦ (ΚΗ΄—379) δίμηνος. Σύλλογε Ἀνθέων, στεῖλε... Περιμένομεν ἰδιαιτέρως ἀπὸ Νέμεσιν, Μακντόφ, Λιλάνταν, Μιράντων, Φλογέραν, Ἔλσαν, Χάριν, Ἐσμεράλδαν, Ἀνδαλουσίαν.

τῶν Διαγωνισμῶν: Ἀστέχαστος

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ. Ὑποστηρίζομεν: Νέμεσιν, Αἱματοβαμένην Ἐλευθερίαν, 25ην Μαρτίου, Ἀπόγονον Ἡρώων. τοῦ Δημοψηφίσματος: Μπακαλόγατος

/ΚΗ΄ — 452/

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετοῦμε καὶ ἀνταλλάσσομε Μικρὰ Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Ἀδελφοὺς Γώγα διὰ Ἀνδρεάδην. Σέρρας. Τσιγγανοπούλα Ἑλληνικὸν Ἰδανικόν, Σένια

/ΚΗ΄ — 453/

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασιακὸ κόσμο δύο ἀδελφικὲς φίλες Μαρκέλλα καὶ Διάνα, στέλλουν ἕναν φιλικὸ χαιρετισμὸ σὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.

|ΚΗ΄ —453α|

Δνὶς Ζωή, ἕκαστος ἄνθρωπος δύο πήρας φέρει... Δὲν Ζοῦμε

|ΚΗ΄ — 454|

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸ κωμικῶν καρτῶν καὶ ἠθοποιῶν. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Προθεσμία τέλος Μαΐου. Στεῖλτε: Μαρκέλλαν, p. r., Βόλον. Μαρκέλλα, Διάνα

/ΚΗ΄ — 455/

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: Ἐλιάναν, ὁδὸς Φειδίου 3, Λευκωσίαν Κύπρου ΕΛΙΑΝΑ

|ΚΗ΄ — 456|

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. Μ. ΥΠΟ ΤΥΠΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

Προθεσμία μηνιαία. Α' Βραβεῖον Διάπλασις. Β' Δρᾶμα Shakespeare. Γ' Κατάδικος. Μ. Μυστικὰ ἀποστέλλονται εἰς ὅλους. Ἐμπρός, Διαπλασόπουλα, ἐδῶ θὰ φανῇ ἡ ἐξυπνάδα σας. Δ/σις: Ἀστιώτην, ὁδὸς Ροζοῦ 48, Βόλον. Βολιώτάκι, Ἀρλεκίνος

/ΚΗ΄ — 457/

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ (ΚΗ΄—125)

Ἀπαντήσεις ὀχὶ ἱκανοποιητικαί. Βραβεύονται: 1ον) Ἀνυπομονοῦν Κυπριόπουλε, βιβλία δρ. 50. — 2ον) Κερμοχαλάστρα, βιβλία δρ. 40.— 3ον) Σύλλογος «Νίκη» Ἡρακλείου, βιβλία δρ. 30.—Προσεχῶς νέος. Κρητικόπουλο

/ΚΗ΄ — 458/

Τιτίκα=Δημάκης, Θερναδιέρος=Βασιλάκης, Γαβριὴς=Μεϊμαράκης, Μὴ θυμώνετε. Ἠλιόλουστη = Μαμαλάκη, Ταξιδιάρικο Κθμα=Χατζηκόμνου. Μιὰ Κρητικοπούλα

/ΚΗ΄ — 459/

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ: Ἔρχομαι ἀπὸ ἠλειστικὴς λάθω ἐπὶ πίνακι κεφαλὴ Κολοκυθοσπόρου, πρὸς πλουτισμὸν Μουσείου... Λούβρου, ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΗ΄ — 460/

Δνὶς Ζωΐτσα, παρακαλεῖσθε ὅπως μὴ ἐνοχλῆτε μέσον τοῦ Κυκνείου Ἄσματος τὴν ἀδελφή μου, διότι θὰ ἔχετε νὰ κάμετε εἰς τὸ ἑξῆς μὲ τὸν: Φάουστ

/ΚΗ΄ — 461/

Παρακαλοῦμεν τὴν Ἀγαπητὴ Διάπλασι ὅπως μᾶς εἴπῃ ἐὰν ὑφίσταται ὁ «Ὅμιλος τῶν Εὐγενῶν», ἢ πομφόλυξ ἦν καὶ διερράγη... Φάουστ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3.50 καὶ 5,50).

Τὸ Θύμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Β' καὶ Γ') Ἕκαστον δρ. 2,50 (1,50 καὶ 3).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἐμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΥΠΟΙΣ ΧΕΙΡ. Π. ΣΠΡΓΙΔΩΝ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΙΛΤΡΟΥ 18. ΑΘΗΝΑΙ